

Rugă târzie

Legendarus

.. jingașia cuvintelor tale mă doare, mai adânc decât răul din ele
parcă-i pasăre pornită aiurea să zboare dintr-un lan de albastre lalele
parcă-i liniște țesută-n stative de lemn de paingeni frumoși la statură
așternută pe jos să despartă solemn o cenușă de ultima zgură...

adâncimea privirilor tale trece-n fiori care zguduie alter ego-uri
și daltonic scot note pustii din viori și le trec pe abstracte tablouri
și din gama cuvintelor mele erup oceane sinistre de lavă
și cu focul cu care mereu te astup, te avânt în nuanțe de slavă

puritatea sentimentelor tale o simt ca un deget cu sare în rană
ca pe-un greu și adânc și teribil instinct mai ușor și mai alb ca o pană
ce aleargă mereu susținută în zbor de suflările vântului rece
înspre veșnicul nostru murmur de izvor auzit și de mine cum trece

iar plecarea ta dură spre lumile drepte, presimțită în nopțile noastre
mă impun, nebunatic să mai urc niște trepte și buchet de lalele albastre
să arunc la picioarele tale stelare ca pe-un ultim omagiu adus la vecie
printre lacrimi seci, uneori de rigoare, ca o ultima rugă. Târzie...